

Sag T-41/89

Georg Schwedler mod Europa-Parlamentet

»Tjenestemænd — skattefradrag —
forsørgerpligt over for et barn«

Rettens dom (Femte Afdeling) af 8. marts 1990 81

Sammendrag af dom

1. *Tjenestemænd — vederlag — beskatning — fradrag for forsørgelsesberettiget barn — betingelse — tjenestemandens faktiske forsørgelse af barnet — begreb — børn, der aftjener deres værnepligt — ikke omfattet*
(*Tjenestemandsvedtægten, bilag VII, art. 2, stk. 2; Rådets forordning nr. 260/68, art. 3, stk. 4, andet afsnit*)
2. *Tjenestemænd — vederlag — familietillæg — børnetilskud — betingelse — børn, der aftjener deres værnepligt — ikke omfattet*
(*Tjenestemandsvedtægten, bilag VII, art. 2*)
3. *Fællesskabsret — fortolkning — principper — selvstændig og ensartet fortolkning*
4. *Tjenestemænd — vederlag — beskatning — fradrag for forsørgelsesberettiget barn — selvstændig ordning*
(*Tjenestemandsvedtægten, bilag VII, art. 2, stk. 2; Rådets forordning nr. 260/68, art. 3, stk. 4, andet afsnit*)
5. *Retspleje — stævning — angivelse af sagens genstand — nedlæggelse af ny påstand i replikken — afvisning*
(*Procesreglementet, art. 38, stk. 1, og art. 42, stk. 2*)

1. Ordningen om skattefradrag for forsørgelsesberettigede børn har kun mening, hvis fradraget gives af sociale grunde, som står i forbindelse med barnets eksistens og omkostningerne ved dets faktiske underhold, dvs. til den person, som rent faktisk afholder udgifterne til barnets underhold.

Heraf følger, at et barn ikke kan anses for samtidig at blive faktisk forsørgt efter betydningen i artikel 2, stk. 2, i vedtægtens bilag VII, af flere personer eller institutioner, og altså heller ikke anses for samtidig at blive forsørgt af disse.

Når det står fast, at militæret sørger for de indkaldtes fornødenheder, kan en tjenestemand ikke, for så vidt angår det tidsrum, hvorunder hans søn var indkaldt, hævde samtidig rent faktisk at have forsørgt sin søn, hvorved det er unødvendigt konkret at se på de særlige forhold omkring den enkeltes militærtjeneste.

2. Vedtægtens bestemmelser, navnlig artikel 2, stk. 3, litra b), og stk. 4, i bilag VII indeholder vel særlige regler for børn mellem 18 og 26 år, som er under skole- eller erhvervmæssig uddannelse, eller undtagelsesregler om ligestilling af personer med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, såfremt tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt over for disse personer, og denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, men indeholder ikke nogen særlig ordning, hvorefter børn, der aftjener værnepligt, af denne grund skulle give anledning til udbetaling af børnetilskud.

Fællesskabsrettens bestemmelser om økonomisk støtte skal imidlertid fortolkes strengt.

3. Ordlyden af fællesskabsretlige bestemmelser, der ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af deres betydning og rækkevidde, skal normalt i hele Fællesskabet undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til den konkrete bestemmelses kontekst og formålet med den pågældende ordning.
4. Ordningen om skattefradrag for børn, over for hvem Fællesskabernes tjenestemænd har forsørgerpligt, er en selvstændig ordning, som finder anvendelse uafhængigt af nationale ordninger.

Det er derfor korrekt, at en fællesskabsinstitution ikke tager hensyn til en national lovgivning ved sin fortolkning af begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, som angivet i artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i forordning nr. 260/68 og artikel 2 i vedtægtens bilag VII.

5. Et søgsmåls genstand skal være angivet i stævningen, og en påstand, som nedlægges første gang i replikken, ændrer stævningens oprindelige genstand og må derfor anses for en ny påstand, som følgelig må afvises.